

Josep Maria Sebastián

Periodista

A Sant Joan de les abadesses, com en tots els llocs de muntanya, hi ha innombrables camins d'arribada, de sortida o de pas. Amb una bona guia i, per si un cas, amb un bon acompanyant expert, es pot anar d'un terme a l'altre, a una altra comarca i, fins i tot, demarcació, sense haver de trepitjar l'asfalt. Les pistes forestals que menen a qualsevol lloc on hi hagi

Els camins de la terra

l'empremta de l'home transcorren per boscos humits, tancats i foscos, i per prats lluminosos amb magnífiques panoràmiques. El bestiar també construeix els seus propis camins a la recerca de l'aigua. Es poden veure les seves esgarrapades a les voreres dels camins quan de nit baixen al rec. Sant Joan, però, metafòricament, ha sabut obrir camins pels de fora i omplir la població de forasters molt diversos. Gent mudada per assistir al Festival del Comte Arnau, convertit en un referent cultural, gent suada, vestits de motoristes que assisteixen als campionats de trial i que omplen bars i terrasses afamats i assedegats, o joves amb pantalons curts i de tots colors, callats en els matins de ressaca i esverats a mitja tarda quan el dia es va trepitjant amb la nit passada. Són els milers de joves que acudeixen cada any al Clownia.

A mi m'agrada veure com el poble varia el seu ritme habitual i els forasters omplen carrers, botigues i locals. També hi ha qui es queixa per considerar que tanta gent de fora representa un atac a la seva intimitat i parlen d'invasions. Sol passar. Jo mateix recordo un viatge per Castella a mitjans dels anys setanta i en molts pobles la gent m'insultava perquè duia els cabells llargs. Ara, si m'hagués de quedar amb una imatge del Clownia d'aquest any és la d'un dia a la botiga de queviures, amb una llarga cua de gent amb calça curta i que augmentava per moments, esperant amb paciència que una dona d'edat avançada trobés 85 cèntims en un moneder ple de monedes. L'excel·lència i la quotidianitat convivint amb respecte.

